

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120361189
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6120361189.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu T. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., C. G. XXXX/XXA, zastúpeného Mgr. Martinom Majerčíkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Krajinská 30, proti žalovanému M. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom K.-V., M. W. XXXX/XX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou A3 advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Partizánska 25, o zaplatenie 33 620,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 12C/31/2020 - 107 zo dňa 18. októbra 2021 takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 33 620,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 33 620,- eur od 06.11.2019 do zaplatenia a náklady súvisiace s uplatnením pohľadávky vo výške 502,73 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 33 620,- eur spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy vo výške 5 % ročne od 06.11.2019 do zaplatenia, náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 502,73 eur a náhrady trov konania. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav: Žalobca poskytol bezhotovostným bankovým prevodom na účet žalovaného v období od 01.02.2019 do 24.06.2019 spolu sumu 49 040,- eur, z ktorej žalovaný žalobcovi vrátil sumu 15 420,- eur. Kým žalobca v priebehu celého konania tvrdil, že celú sumu 49 040,- eur poskytol žalovanému na jeho žiadosť z dôvodu ústne uzavretej bezúročnej zmluvy o pôžičke zo dňa 01.02.2019, žalovaný v priebehu celého konania tvrdil, že len časť z vyššie uvedenej sumy mu bola poskytnutá titulom pôžičky, a síce suma 15 420,- eur, pričom zvyšnú časť vyššie uvedenej sumy predstavovala odmena, ktorá mu patrí z dôvodu, že mal pre žalobcu vyvíjať činnosti súvisiace s ďalším predajom bytu, ktorý kúpila spoločnosť, v ktorej konateľom je žalobca, od bývalej družky žalovaného, a ktorá nehnuteľnosť sa následne predala tretej osobe za sumu 200 000,- eur, pričom časť kúpnej ceny z predaja bytu nad sumu 114 000,- eur (86 000,- eur) si podľa dohody žalobca so žalovaným mali rozdeliť na polovicu, a teda žalobca mal žalovanému zaplatiť z predaja predmetného bytu 43 000,- eur. Na bežnom účte žalobcu pri prevode peňazí na účet žalovaného je pri dátume 01.02.2019 v časti „Informácia pre príjemcu“ uvedené „bezúročná pôžička na mesiac“. Pri každom ďalšom poskytnutí peňazí zo strany žalobcu žalovanému od 01.04.2019 sa na bežnom účte žalobcu v časti „Informácia pre príjemcu“ uvádza text „pôžička“. Výzvou zo dňa 16.10.2019 označenou ako „Výzva veriteľa na vrátenie pôžičky“ žalobca prostredníctvom právneho zástupcu žalovanému oznámil, že na

základe ústne uzatvorenej zmluvy o pôžičke zo dňa 01.02.2019 mu žalobca v období od 01.02.2019 do 24.06.2019 požičal finančné prostriedky v celkovej výške 49 040,- eur, z ktorej sumy mu doposiaľ vrátil len sumu 15 420,- eur s tým, že zostávajúca dlžná suma predstavuje sumu 33 620,- eur. Súčasne žalovaného vyzval na vrátenie zostávajúcej dlžnej sumy do 5 dní od prevzatia výzvy. Žalovaný prevzal výzvu dňa 31.10.2019. V emaile zo dňa 18.07.2019 sa M. W. pýtala žalobcu, v akej výške je dlh žalovaného, že je ochotná tento zaplatiť v prípade, ak jej žalobca dá potvrdenie pri prevzatí peňazí, že žalovaný už žalobcovi nie je nič dlžný. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 121 ods. 3, § 517 ods. 2, § 563, § 657, 658 ods. 1, § 724, §725 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Uviedol, že žalobca v priebehu celého konania tvrdil, že sumy poskytnuté žalovanému v období od 01.02.2019 do 24.06.2019 predstavovali jednu pôžičku, postupne žalobcom poskytovanú žalovanému, ktorú tento postupne mal splácať (v dohodnutých týždenných alebo mesačných intervaloch). Žalovaný naopak tvrdil, že časť peňazí, ktorú žalobca žaluje, predstavuje časť „extra odmeny“ vyplatenej mu žalobcom na základe ústnej dohody, podľa ktorej mal žalovaný zrealizovať pre spoločnosť žalobcu predaj bytu, pričom časť kúpnej ceny prevyšujúcej sumu 114 000,- eur sa mala v polovici rozdeliť medzi žalobcu a žalovaného. Pretože sa byt predal za sumu 200 000,- eur, žalovanému patrila suma 43 000,- eur a teda v skutočnosti žalobca žalovanému ešte dlhuje sumu 9 380,- eur. Z vykonaného dokazovania, zhodných tvrdení strán sporu a výpisom z bežného účtu žalobcu mal súd preukázané, že všetky sumy, ktoré žalobca poskytol žalovanému do 31.03.2019 tak, ako vyplývajú z výpisu z bežného účtu žalobcu, boli vyplatené žalovanému titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke (ústne uzavretých zmlúv o pôžičke). Súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu, že uzavrel so žalovaným len jednu zmluvu o pôžičke (bezúročnú) na sumu 49 040,- eur, ktorú žalovaný postupne splácal, keďže to vôbec nevyplýva z tvrdení žalobcu. Na pojednávaní jednoznačne uviedol, že v spornom období opakovane poskytol žalovanému na jeho žiadosť konkrétnu sumu peňazí pre jeho rôzne potreby, ktorú sumu mu mal žalovaný vrátiť do jedného týždňa, resp. do jedného mesiaca. Do 31.03.2019 išlo o opakovane žalobcom žalovanému poskytované konkrétne sumy peňazí, ktoré sa žalovaný zaviazal žalobcovi splácať. Žalobca síce tvrdil, že každú jednotlivú poskytnutú čiastku peňazí mu mal žalovaný vrátiť v krátkej dobe, zvyčajne do jedného týždňa alebo do jedného mesiaca, v konaní však nebolo preukázané pri žiadnej zmluve o pôžičke, že by medzi stranami bol dohodnutý aj presný čas vrátenia peňazí, a preto v súlade s ustanovením § 563 Občianskeho zákonníka platí, že žalovaný bol povinný jednotlivé sumy peňazí žalobcovi vrátiť nasledujúci deň po dni, kedy ho na to žalobca vyzval. Žalobca preukázateľne vyzval žalovaného na vrátenie poskytnutých súm listom zo dňa 16.10.2019, ktorý bol žalovanému doručený dňa 30.10.2019, a v ktorom bol žalovaný žalobcom vyzvaný na vrátenie dlžnej sumy do 5 dní od doručenia výzvy. Žalovaný bol teda povinný pôžičky žalobcovi vrátiť do 05.11.2019. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že všetky peniaze poskytnuté žalobcom žalovanému v období od 01.02.2019 do 24.06.2019 prevodom z bežného účtu žalobcu na účet žalovaného boli ústne uzavretými zmluvami o pôžičke. Hoci žalovaný tvrdil, že ním vrátené peniaze žalobcovi v sume 15 420,- eur boli pôžičky poskytnuté mu zo strany žalobcu od 01.02.2019 a tieto mu do 31.03.2019 vrátil, v skutočnosti za obdobie od 01.02.2019 do 31.03.2019 vrátil žalovaný žalobcovi len peniaze v sume 11 050,- eur. Z toho vyplýva, že ak žalovaný mal žalobcovi vrátiť do 31.03.2019 len sumu 11 050,- eur, zvyšnú časť musel uhradiť žalobcovi titulom pôžičiek až v nasledujúcom období, teda v období od 01.04.2019, odkedy podľa žalovaného už dlh voči žalobcovi nemal (žalovaný tvrdil, že do 31.03.2019 všetky peniaze požičané mu žalobcom vrátil). Žalovaný v konaní navyše nijako nepreukázal, že sumu 15 420,- eur vrátil žalobcovi prípadne aj iným spôsobom, než prevodom na jeho bežný účet do konca marca 2019. V rozpore s tvrdeniami žalovaného sú zápisy na bežnom účte žalobcu a tvrdenia žalobcu, že posledná časť zo sumy 15 420,- eur bola žalovaným žalobcovi uhradená až dňa 22.05.2019 bezhotovostným prevodom z účtu na účet v sume 470,- eur a v hotovosti vo výške 2 000,- eur (viď aj zápis na bežnom účte žalobcu v kolónke „Informácia pre príjemcu“, že ide o vrátenie uvedených súm žalovaným žalobcovi, teda o splátku pôžičky). Skutočnosť, že tieto peniaze žalovaný žalobcovi zaplatil dňa 22.05.2019, žalovaný nepoprel. Pokiaľ teda žalovaný tvrdil, že všetky peniaze uhradené mu zo strany žalobcu od apríla 2019 boli jeho „extra odmena“ za realizáciu predaja bytu a teda už v tom čase mu mal žalobca dlhovať nejaké peniaze z „extra dohody“, je nelogické, aby ešte dňa 22.05.2019 žalovaný žalobcovi zaplatil nejaké peniaze (konkrétne 2 470,- eur). Hoci žalovaný tvrdil, že organizoval a zrealizoval všetko potrebné ohľadne predaja bytu pre žalobcu podľa „extra dohody“ so žalobcom, v rozpore s tým tvrdil, že v tom čase pracoval pre spoločnosť žalobcu, ktorá sa zaoberala aj kupovaním a predávaním nehnuteľností, len veľmi krátku dobu a v podstate sa len zaučal. V tejto súvislosti súd nespochybňoval, že určitú úlohu pri prevode bytu na tretiu osobu žalovaný zohral, a to v súvislosti so zabezpečením ohľadov pre potenciálnych záujemcov o kúpu, keďže v tom čase mu žalobca umožnil v predmetnom byte bývať. Ďalší zásadný rozpor v tvrdeniach žalovaného vzhľadom súd aj v tom, že hoci

žalovaný tvrdil, že platby žalobcu žalovanému od 01.04.2019 sa týkali vyplácanej „extra odmeny“ pre žalovaného za predaj bytu, samotný predaj bytu mal byť podľa tvrdení žalovaného zrealizovaný až v priebehu mesiaca máj 2019 (kúpna zmluva mala byť uzavretá koncom mesiaca apríl 2019 a kúpna cena z predaja predmetného bytu mala byť zaplatená v mesiaci máj 2019). Podľa súdu bolo preto nelogické, aby žalobca platil žalovanému za niečo, čo sa ešte nezrealizovalo (aj keď sa zrealizovať malo), hoci aj nejakými preddavkovými platbami, ako to tvrdil žalovaný. Naopak, poskytovanie peňazí žalobcom žalovanému za celé obdobie od 01.02.2019 do 24.06.2019 bolo kontinuálne, vždy išlo o menšie sumy peňazí v krátkych časových intervaloch, čo takisto preukazuje skutočnosť, že išlo o požíčkovanie peňazí žalobcom žalovanému na krátke obdobie, na aktuálne potreby žalovaného, keďže, ako to vyplynulo z výpovedí oboch strán sporu, žalovaný mal v tom čase majetnú priateľku, z dôvodu ktorého žalobca nemal obavy, že by mu žalovaný požičané peniaze, hoci aj prostredníctvom jeho priateľky nevrátil. Žalovaný takisto v priebehu konania nepreukázal svoje tvrdenie, že predaním predmetného bytu mali byť všetky pôžičky žalobcovi žalovaným vyplatené, resp. ani to, že všetky jeho dlhy z obdobia od apríla 2019 mala za neho vyplatiť svedkyňa W., keďže žalovaný na pojednávaní tvrdil, že jeho bývalá priateľka Mgr. W. zaplatila za neho všetky jeho dlhy voči žalobcovi vo februári 2018 (teda v období predchádzajúcom, než ktoré je predmetom sporu). Navyše peniaze z predaja predmetného bytu boli podľa tvrdenia žalovaného poukávané na účet žalobcu niekedy v mesiaci máj 2019. Keby boli teda pravdivé tvrdenia žalovaného o uzavretí príkaznej zmluvy medzi stranami sporu, v mesiaci jún 2019 by už nemalo význam poslať žalovanému žalobcom preddavkové platby súvisiace s predajom predmetného bytu (kúpna cena z predaja bytu už v tom čase bola spoločnosti, ktorej jediným spoločníkom v tom čase bol žalobca, vyplatená). Pokiaľ tiež žalovaný tvrdil, že by bolo bizarné, aby z predaja predmetného bytu nemal mať žalovaný nejaký profit, keď predmetný byt žalovaný zhodnotil, jeho hodnota bola minimálne vo výške 185 000,- eur, bol predaný žalobcom tretej osobe za sumu 200 000,- eur, pričom žalovaný ho žalobcovi predal len za sumu 114 000,- eur, súd konštatoval, že k vyššie uvedeným tvrdeniam žalovaný súdu nepredložil, resp. svojou pasivitou nezabezpečil žiaden dôkaz (navrhol síce k týmto okolnostiam vypočítať svedkyňu W., jej účasť na pojednávaní však nezabezpečil, iba sa spoliehal, že menovaná na pojednávanie príde). Podľa súdu bolo ďalej bezpredmetné tvrdenie žalovaného, že zápisy na bežnom účte žalobcu „Informácia pre príjemcu“ nijakým spôsobom žalovaný neriešil z dôvodu, že „netušil, že tento zápis žalobca zneužije“. Na základe vyššie uvedených čiastkových zistení a záverov súd neuveril žalovanému, že bola medzi ním a žalobcom uzavretá ústna príkazná zmluva podľa Občianskeho zákonníka, podľa ktorej mal žalovaný pre žalobcu zrealizovať predaj bytu, za čo mal dostať sumu 43 000,- eur. Súd naopak dospel k právnemu záveru, že žalobca v období od 01.02.2019 do 24.06.2019 poskytol žalovanému na základe viacerých ústne uzavretých zmlúv o pôžičke spolu sumu 49 040,- eur, z ktorej sumy žalovaný vrátil žalobcovi len sumu 15 420,- eur. Súd pri určení doby, dokedy mal žalovaný požičané peniaze žalobcovi vrátiť, vychádzal z ust. § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalobca podľa zhodných tvrdení strán žalovaného vyzýval na vrátenie pôžičiek prvýkrát výzvou zo dňa 16.10.2019, ktorá bola žalovanému doručená dňa 30.10.2019, a v ktorej žalobca žalovaného vyzval na vrátenie peňazí do 5 dní od doručenia tejto výzvy, z čoho možno vyvodiť záver, že žalovaný mal povinnosť pôžičky žalobcovi vrátiť najneskôr do 05.11.2019. Z vyššie uvedených dôvodov uložil súd žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 33 620,- eur (49 040,- eur - 15 420,- eur). Žalovaný si svoje zmluvné povinnosti riadne a včas nesplnil, a preto sa žalobca voči nemu dôvodne v konaní domáhal aj zaplata zákonného úroku z omeškania 5 % ročne zo žalovanej istiny od 06.11.2019 do zaplata v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktoré úroky z omeškania súd takisto uložil žalovanému žalobcovi zaplatiť. Súd napokon uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky v súvislosti s predžalobnou výzvou zo dňa 14.11.2019, adresovanou právnym zástupcom žalobcu žalovanému, vychádzajúc z § 10 ods. 1 a § 13a ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Náklady spojené s vyhotovením tejto výzvy, spočívajúce v tarifnej odmene advokáta za vyhotovenie tohto úkonu právnej služby, je celkom nepochybne potrebné považovať za náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Obdo 2/2010). V priebehu konania žalovaný žiadal, aby súd na pojednávaní vypočul k okolnostiam predaja predmetného bytu svedkyňu Mgr. W.ú, jeho bývalú družku, ktorej účasť na pojednávaní mal zabezpečiť, a ktorej aj termín pojednávania oznámil, ktorá sa však na pojednávanie nedostavila. V tejto súvislosti žalovaný na pojednávaní uviedol, že svedkyňa mu účasť na pojednávaní nijako nepotvrdila. Právny zástupca žalobcu v tejto súvislosti súdu navrhol, poukazujúc na pasivitu žalovaného, ktorý súdu neoznámil, že nevie zabezpečiť účasť svedkyne na pojednávaní, aby zamietol návrh žalovaného na vypočutie tejto svedkyne, poukazujúc na

zásadu koncentrácie konania a zásadu hospodárnosti konania, a aby súd vychádzal pri rozhodovaní vo veci zo skutkového stavu doposiaľ v konaní ustáleného. Súd procesný návrh žalovaného o vypočutie svedkyne Mgr. W.ej, súhlasiac s právnym názorom právneho zástupcu žalobcu, zamietol. Hoci účasť svedkyne na pojednávaní mal žalovaný zabezpečiť, jej účasť nezabezpečil, pričom neurobil ani žiadne potrebné opatrenia smerujúce k tomu, aby sa svedkyňa pojednávania zúčastnila a na tomto pojednávaní vypovedala (napríklad mohol súdu oznámiť, že účasť ním navrhovanej svedkyne nevie zabezpečiť, keďže svedkyňa mu účasť na pojednávaní nepotvrdila). Preto v súlade so zásadou koncentrácie konania (§ 153 ods. 2 Civilného sporového poriadku) ako i z dôvodu, že po doposiaľ vykonanom dokazovaní, vrátane vypočutia strán, považoval súd výsluch navrhovanej svedkyne za neúčelný a nehospodárny, keďže jej výpoveďou by sa dôkazná situácia nezmenila, pretože žiaden písomný ani elektronický dôkaz o uzavretí akejkoľvek neformálnej „extra dohody“, resp. príkaznej zmluvy podľa § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka medzi stranami neexistuje. Navyše, žalovaný s navrhnutou svedkyňou žili v družskom vzťahu asi 6 rokov, a teda boli sebe navzájom blízkymi osobami, a preto možno dôvodne pochybovať aj o nezaujatosti navrhovanej svedkyne. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu súd priznal náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, označiac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), g) a h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie vychádzal iba z vlastných vykreovaných hypotetických domnienok, ktoré nemal podopreté žiadnymi relevantnými dôkazmi. Žalovaný predovšetkým namietal, že by boli pôžičky od 01.02.2019 do 24.06.2019 nesporné. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nemal skutkovo ničím osvedčené vzájomné dohody o pôžičkách. V predmetnom časovom rozhraní nedošlo k nejakým opakovaným dohodovaniam o pôžičkách, a to ani len o najpodstatnejších znakoch. Postupné posielanie rôznorodých peňažných súm na určitý bankový účet ešte neznamená, že ide o pôžičky majiteľa účtu. Správa pre prijímateľa ohľadne pôžičky v bankovom účte nemá pre účely vzniku pôžičky žiadny právny význam, najmä ak majiteľ účtu nemá ani technickú možnosť nejakým spôsobom revokovať taký zápis, ktorý si z vlastnej vôle uvedie iba jeho zadávateľ. V danom čase nijaký predošlý konsenzus o pôžičke skutkovému deju nepredchádzal, ale predchádzala tomu iná dohoda s peňažným plnením. Bolo nelogické, aby v čase, kedy urobil obchod s jeho bývalým bytom, prestal vracať peniaze, čo sa javilo súdu prvej inštancie ako omeškanie, a do súvislosti so vznikom nároku žalovaného na odmenu z obstarania úlohy predaja bytu sa mu to už nejavilo logické. Nebolo logické, aby žalobca poskytoval pôžičky, keď ešte predchádzajúce pôžičky nemal vrátené. Žalobca na súde vypovedal, že do roku 2019 mal so žalovaným iba písomné pôžičky, tak prečo v období roku 2019 uzavrel podľa jeho tvrdenia pôžičku iba ústne? Podľa žalovaného sú niektoré časti napadnutého rozsudku aj nepreskúmateľné. Súd sa podľa žalovaného vôbec skutkovo (dôkazmi) nevyporiadal s okolnosťami vzniku pôžičky, a to každej jednotlivito aj s uvedením hlavne obsahu, doby vrátenia aj s uvedením času a prípadne miesta ich dojednaní. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považoval za zmätočné, keď tento nedáva odpoveď na to, ako súd posudzoval platby po 26.04.2019. Súd podľa žalovaného narušil aj rovnosť strán, keď totožnému, alebo zjavne podobnému správaniu sa strán prisudzoval diametrálne protichodné významy a z nich vyvodzoval závery, a to vždy na ťarchu žalovaného. Takto súd hodnotil aj absenciu podania vzájomnej žaloby. Súd sa nezaujímal o popretie skutkových tvrdení žalovaným, že v danom čase pôžička medzi stranami nebola, a že právny dôvod plnenia spočíval v inom právnom vzťahu. Žalovaný poukázal na to, že skutková situácia ohľadne predmetných platieb bola taká, ako uviedol v podanom odpore proti platobnému rozkazu, a ktorú stručne zopakoval v odvolaní. Ďalej žalovaný uviedol, že ani sám žalobca nemohol poprieť, že predmetný byt bol v čase, kedy posielal peniaze na účet, už predaný. Pochybnosť nad logikou toho, že peniaze z odmeny za predaj bytu boli posielané skôr, ako bol byt predaný, vysvetľuje to, že žalovaný sa na tomto so žalobcom dohodli, keď už bolo zjavné, že byt bude istotne predaný aj za presnú cenu. Toto mala potvrdiť navrhovaná svedkyňa Mgr. L. W.á, ktorej účasť a výsluch na súde sa žalovanému nepodarilo zabezpečiť. Táto skutková obrana žalovaného nevykonaním tohto dôkazu bola žalovanému súdom upretá. Súd sa uvedenú svedkyňu ani nepokúsil predvolať, hoci žalovaný na pojednávaní dňa 20.09.2021 upresnil adresu, kde sa svedkyňa zdržuje, a žalovaný nepoznal príčiny, prečo sa táto nedostavila. Strana sporu nemá adekvátne nástroje k tomu, aby vynútila prítomnosť svedka, hoci ho navrhuje. Na pojednávaní bola predložená listina a podľa žalobcu išlo o jeho komunikáciu s touto svedkyňou, ku ktorej žalovaný nevedel a ani nemohol zaujať stanovisko, lebo pre neho to bola novota. Na záver žalovaný uviedol, že pokiaľ ide o separátne priznanie nákladov na vymáhanie pohľadávky vo výške 502,73 eur, tak odhliadnuc od toho, že žalobca ani len nemal žiadnu pohľadávku, tak mu ich súd priznal navzdory absencii dôkazu, či ich

žalobca vôbec vynaložil. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie súhlasí v celom rozsahu. Tvrdenia žalovaného v odvolaní považuje za klamlivé, účelové a zavádzajúce. Podľa žalobcu žalovaný vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, alebo dôkazy, ktoré by už neboli prejednané pred súdom prvej inštancie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Žalovaný v písomnej replike k vyjadreniu žalobcu uviedol, že apeluje iba na dôkaz, ktorý mu bol odopretý, a to výsluch svedkyne Mgr. L. W.. Podľa žalovaného žalobca má vedomosť o nejakom dôkaze, ktorý jeho nárok oslabuje, popiera, či vyvracia. Žalovaný pre prípad, že sa odvolací súd rozhodne napraviť pochybenie súdu prvej inštancie a zopakuje alebo doplní dokazovanie, akceptuje, ak odvolací súd predvolá svedkyňu na vykonanie výsluchu na pojednávanie v odvolacom konaní.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, g/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že v konaní bolo preukázané, že všetky peniaze poskytnuté žalobcom žalovanému v období od 01.02.2019 do 24.06.2019 prevodom z bežného účtu žalobcu na účet žalovaného boli ústne uzatvorenými zmluvami o pôžičke, z ktorých žalovaný žalobcovi neuhradil žalovanú sumu, ktorej splatnosť nastala na základe výzvy žalobcu ako veriteľa dňa 05.11.2019 v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka, keďže nebol preukázaný dohodnutý presný čas vrátenia peňazí. Žalovaný v konaní nepreukázal existenciu príkaznej zmluvy, či existenciu dohody, ktorá by bola titulom pre poskytnutie peňazí žalobcom žalovanému.

7. Podstata odvolacích argumentov žalovaného bola sústredená na tvrdenia o neexistencii dohôd o pôžičkách, o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, keď sa súd nevysporiadal s okolnosťami vzniku pôžičiek, o porušení princípu rovnosti strán v hodnotení dôkazov, o nevykonaní dôkazu výsluchom svedkyne Mgr. L. W., ktorá mohla potvrdiť tvrdenia žalovaného ohľadne právneho titulu poskytovania peňazí žalobcom žalovanému, o nemožnosti zaujatia stanoviska žalovaného k elektronickej komunikácii žalobcu s touto svedkyňou a o absencii dôkazu o vynaložení nákladov žalobcom spojených s uplatnením pohľadávky.

8. Žalovaný v podanom odvolaní výslovne označil a tým uplatnil odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f), g) a h) CSP). Žalovaný v podanom odvolaní ďalšie odvolacie dôvody ich zákonným označením neoznačil, avšak odvolací súd, posúdiac odvolanie podľa jeho obsahu (v súlade s § 124 ods. 1 CSP), z podaného odvolania vyvodil, že žalovaný uplatnil vo svojom odvolaní aj odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. e) CSP, spočívajúce v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (keď namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a nedodržanie princípu rovnosti strán sporu), a súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (namietanie nevykonania dôkazu výsluchom žalovaným navrhovanej svedkyne).

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak

zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

11. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) nemožno vnímať ako reálnu vadu rozhodnutia v zmysle chybného procesného postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu. V tomto prípade ide o stav, keď je možné doteraz zistený skutkový stav (skutkový základ neprávoplatného rozhodnutia) aktivitou strany sporu viac priblížiť „pravde“, čím sa rozhodnutie vo veci samej môže vo väčšej miere priblížiť ideálu spravodlivého rozhodnutia. Prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu je potrebné vnímať v spojitosti s ust. § 366 písm. d) CSP, z ktorého vyplýva, že novoty môže odvolateľ použiť v tomto prípade len vtedy, ak ich v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez vlastnej viny.

13. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191CSP. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a k odvolacím námietkam žalovaného uvádza nasledovné:

15. Zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom pre vznik ktorého sa okrem konsenzu strán o tom, že veriteľ prenecháva dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu vyžaduje aj reálne odovzdanie takejto veci dlžníkovi. V prípade ústne uzatvorenej zmluvy o pôžičke je často preukázanie vyplatenia poskytnutých peňazí kľúčovým dôkazom k preukázaniu existencie takéhoto kontraktu.

16. Žalobca jednoznačne preukázal, že v období od 01.02.2019 do 24.06.2019 (vrátane) previedol so svojho účtu na účet žalovaného viacerými platbami v rôznych výškach celkovo sumu 49 040,- eur. Táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná. Žalovaný z uvedenej sumy žalobcovi vrátil 15 420,- eur, čo rovnako nebolo sporné. Žalovaný tiež potvrdil, že suma 15 420,- eur predstavuje sumu vrátených pôžičiek, ktoré mu žalobca poskytol. Žalovaný v konaní namietal právny dôvod platieb žalobcu na účet žalovaného v žalovanej sume (t. j. nad rámec sumy 15 420,- eur, ktorú vrátil titulom poskytnutých pôžičiek), keď tvrdil, že tieto platby mali byť preddavkami na odmenu podľa dohody strán sporu za zrealizovanie (prichystanie a realizáciu) predaja bytu žalovaným. Táto dohoda mala byť podľa žalovaného posúdená ako príkazná zmluva podľa Občianskeho zákonníka.

17. Strana sporu má v sporovom konaní okrem práv aj určité povinnosti. Medzi základné povinnosti strany sporu patrí povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia) a tomu zodpovedajúce dôkazné bremeno, t. j.

povinnosť svoje tvrdenia preukázať. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalovaná suma mu bola poskytnutá ako časť odmeny za to, že zrealizoval pre žalobcu predaj bytu, bol povinný tieto svoje tvrdenia preukázať. Žalovaný však existenciu takejto dohody a ani jej obsah ničím nepreukázal. Naopak, žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno vo vzťahu k jeho tvrdeniam o poskytnutí konkrétnej sumy peňazí žalovanému titulom pôžičky. Žalobca toto bremeno uniesol.

18. Podľa § 191 ods. 1 CSP súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Súd prvej inštancie postupoval pri hodnotení dôkazov v súlade s týmto ustanovením a zároveň za súčasného rešpektovania rovnosti strán sporu dôkazy vyhodnotil jednotlivo a aj v ich vzájomnej súvislosti, a to logickým spôsobom, keď jednotlivé dôkazy svedčiace v prospech verzie žalobcu tvoria spolu ucelenú, logickú štruktúru vedúcu k jedinému správne mu záveru, ktorým je ten, ku ktorému dospel súd prvej inštancie.

19. Podľa žalovaného vzájomné dohody o pôžičkách neboli ničím osvedčené a samotné uvádzanie poznámky „pôžička“ v informácii pre príjemcu pri prevode určitej sumy z účtu na účet nemá právny význam a žalovaný ju ani nemohol ovplyvniť. Správa pre prijímateľa ohľadne pôžičky v bankovom účte síce nemá pre účely vzniku pôžičky právny význam, ako uvádzal žalovaný vo svojom odvolaní, ani sama o sebe ešte nepreukazuje vznik zmluvy o pôžičke, no v kontexte zisteného skutkového stavu aj táto skutočnosť nasvedčuje tomu, z akého dôvodu boli tieto prostriedky poskytnuté. Na prvom mieste je potrebné zdôrazniť, že žalovaný, pokiaľ si od žalovaného nič nepožičal, mohol tieto prostriedky v poznámke označené ako pôžička obratom vrátiť. Pokiaľ mu uvedené prostriedky mali byť poskytnuté z iného právneho titulu, než titulom pôžičky, mohol a mal namietat nesprávne označenie platieb. Žalovaný však takýmto spôsobom nepostupoval, čo je nanajvýš nelogické. Za istých okolností by to mohlo byť prehliadnuteľné a bolo by to možné chápať ako akúsi replikáciu poznámky z predchádzajúcich pôžičiek, ako namietal žalovaný, no nie za situácie, keď takýchto platieb bolo viac ako 40, pričom poznámka „pôžička“ nie je uvádzaná pri všetkých, pri niektorých nie je žiadna poznámka a pri dvoch sú uvedené aj údaje o bezúročnosti a splatnosti pôžičiek.

20. Žalovaný priznal existenciu pôžičiek so žalobcom, avšak len v sume 15 420,- eur, ktorú žalobcovi vrátil. Časovo boli plnenia žalovaného v celkovej výške 15 420,- eur rozložené v období od 19.02.2019 do 22.05.2019 (a nie len za mesiace február až marec 2019 ako tvrdil žalovaný), teda tak ako uvádzal žalobca. Tomuto zodpovedá aj konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný nepopieral, že peniaze v objeme 15 420,- eur žalobcovi vrátil titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke. Žalobca uvádzal, že poskytoval peniaze žalovanému za obdobie od 01.02.2019 do 24.06.2019. Táto skutočnosť vyplývala aj z výpisu z účtu žalobcu. Ako bolo už uvedené, žalovaný sám uvádzal, že plnil vo výške 15 420,- eur titulom ústne uzatvorenej zmluvy o pôžičke. Bolo to v období od 19.02.2019 do 22.05.2019 a z časového hľadiska toto obdobie plnenia žalovaným bolo zároveň v rámci obdobia platieb, ktoré poskytoval žalobca žalovanému. Žalovaný neuviedol, aké pôžičky (v akom čase uzatvorené) boli tie, ktoré on plnil svojimi platbami žalobcovi v celkovej sume 15 420,- eur. Preto toto plnenie žalovaného v platbách v celkovej výške 15 420,- eur bolo potrebné započítať ako úhradu plnení poskytovaných žalobcom titulom pôžičky v období od 01.02.2019 do 24.06.2019, ako uvádzal žalobca, a preto sa javí ako nepravdepodobné, že by žalobca a žalovaný mali ešte iné pôžičky, ktoré nie sú zahrnuté do týchto platieb, ktoré poskytoval žalobca žalovanému vo vyššie uvedenom alebo v inom období. Okrem toho je skutočne nelogické a nedôvodné, aby žalovaný vracal žalobcovi peniaze z titulu poskytnutých pôžičiek v rovnakom období, ako mal žalobca poskytovať preddavok na odmenu za zrealizovanie predaja bytu nad rámec sumy, ktorá mala byť žalobcom žalovanému ako odmena poskytnutá, v dôsledku čoho mal napokon vzniknúť nedoplatok žalobcu žalovanému. Pokiaľ žalovaný neuplatňoval svoju tvrdenú pohľadávku z titulu odmeny voči žalobcovi žalobou, alebo vzájomnou žalobou, možno odôvodniť jeho pasivitu akokoľvek a nemusí sa také odôvodnenie nevyhnutne javiť ako nelogické, no rozhodne nie je logické, aby v čase, keď už mu mal žalobca poskytovať odmenu alebo preddavok na ňu, uhrádzal žalovaný žalobcovi splátky inej pôžičky (pôžičiek) v rozsahu nad rámec odmeny, ktorá mu podľa jeho tvrdení mala prináležať, a nevykonával by aspoň započítací prejav a dostal sám seba do pozície veriteľa pohľadávky vo výške niekoľko tisíc eur (9 380,- eur).

21. Žalovaný bol v období od 01.04.2019 do 27.06.2019 zamestnancom spoločnosti Prvá solidárna spoločnosť, s.r.o., so sídlom Bratislava, Zámocká 3, IČO: 47898364. Žalobca je spoločníkom a konateľom uvedenej spoločnosti. Žalobca vo svojom vyjadrení v konaní pred súdom prvej inštancie

uvádzal, že žalovaný v rámci pracovnej činnosti vykonával aj činnosti súvisiace so sprostredkovaním a vyhľadávaním nehnuteľnosti za účelom ďalšieho predaja. Žalovaný tieto tvrdenia nepoprel a v písomnom vyjadrení zo dňa 13.11.2020 sám uviedol, že žalobca uznal jeho dôvody aspoň v tom, že bol pre žalobcu činný v segmente sprostredkovania nákupu a predaja bytov. Táto skutočnosť, že žalovaný bol v tom období zamestnancom žalobcu s takou náplňou práce nebola sporná. Napriek tomu žalovaný tvrdil, že prichystanie a realizácia predaja bytu č. XX v Bratislave, O., O. ul. X neboli činnosťou v rámci zamestnaneckého pomeru, ale išlo o akúsi „extradohodu“. Podľa názoru odvolacieho súdu taká argumentácia žalovaného neobstoí. Je zrejmé, že táto činnosť zodpovedá činnosti, ktorú žalovaný vykonával aj v rámci pracovnoprávneho vzťahu pre spoločnosť žalobcu a aj v tejto súvislosti sú namieste dôvodné pochybnosti o logike a dôveryhodnosti obrany žalovaného. Pokiaľ pracoval pre spoločnosť krátko a zaučal sa, ako aj sám uvádzal, nie je logické, aby mu žalobca zveril celý proces predaja bytu s tak vysoko dohodnutou odmenou a túto mu vyplácal sám ako fyzická osoba a preddavkovo, hoc byt patril spoločnosti žalobcu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaným tvrdený postup, ako sa veci mali udiť, je dôvodom na hodnotenie jeho verzie ako nedôveryhodnej a nelogickej.

22. Pokiaľ žalovaný namietal, že by bol nelogický postup, aby žalobca požičiaval peniaze žalovanému na základe ústne uzatvorených zmlúv, pokiaľ v minulosti vyžadoval písomnú formu, a ak žalovaný bol v omeškani s úhradou iných pôžičiek, k tomuto je potrebné uviesť, že takýto postup sa môže javiť ako nelogický a aj riskantný, avšak tento svoj postup žalobca logickým a dôveryhodným spôsobom vysvetlil, keď jednak nadobudol dôveru, že mu peniaze budú vrátené na základe predchádzajúcich splatených pôžičiek, ako aj na základe bonity vtedajšej partnerky žalovaného, v ktorej videl záruku vrátenia finančných prostriedkov. Napokon aj v čase, kedy žalobca požičiaval peniaze žalovanému, žalovaný niektoré svoje pôžičky splácal (viď úhrady v sume 15 420,- eur ako je uvedené vyššie). Pokiaľ žalovaný namietal, že prečo by prestal vracať peniaze v čase, kedy bol uskutočnený obchod s jeho bývalým bytom, je potrebné uviesť, že byt patril spoločnosti žalobcu a táto ho kúpila od bývalej partnerky žalovaného, ktorá, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, aj v minulosti hradila dlhy žalovaného. Súd prvej inštancie tak vyhodnotil všetky okolnosti a vykonané dôkazy správne a logicky. Napokon v zmysle § 191 ods. 1 CSP súd pri hodnotení dôkazov starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, a preto je namieste, aby prihliadal aj na prejav a správanie sa strán sporu na pojednávaní a zahrnul ich do svojho hodnotenia, keď bezprostredne vníma ich výpovede a reakcie, v dôsledku čoho môže nadobudnúť celkový dojem o dôveryhodnosti jednotlivých verzií strán sporu. Námitka žalovaného, že súd nemá hodnotiť dojem, aký strana zanechá na súde na pojednávaní, je nedôvodná.

23. Podstatnými náležitosťami zmluvy o pôžičke je dohoda o prenechaní veci (o reálnom odovzdaní), druhovom určení veci, povinnosti vrátiť vec rovnakého druhu, určení času vrátenia. Z vykonaného dokazovania (prevodmi z účtu žalobcu na účet žalovaného) je preukázané reálne odovzдание druhovo určených vecí (peňazi) žalovanému. Povinnosť žalovaného vrátiť peniaze žalobcovi vyplýva z viacerých dôkazov vyhodnotených v ich súvislostiach, a to z čiastočného splácania pôžičiek v období, kedy mu boli opätovne poskytované iné pôžičky, z výpovede žalobcu pri súčasnom nepreukázaní obrany žalovaného, vyhodnotení obrany žalovaného ako nedôveryhodnej a nelogickej, ako aj podporne z elektronickej komunikácie žalobcu a bývalej partnerky žalovaného. Pokiaľ ide o právne posúdenie, t. j. že súd vyhodnotil opakované poskytovanie rôznych súm žalobcom žalovanému ako viaceré pôžičky a nie ako jednu ako to najskôr posudzoval žalobca, nejde o zmenu skutkových okolností, žalovaná suma bola žalobcovi priznaná na základe ním tvrdených skutočností a ich preukázania a samotné právne posúdenie nie je pre súd záväzne. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a neprekročil žalobou uplatnený nárok a nepriznal ho na základe iných skutkových okolností. Právne posúdenie, či sa jednalo o jednu zmluvu o pôžičke, resp. viacero zmlúv o pôžičke, je plne legitímne. Pokiaľ ide o splatnosť pôžičiek, žalobca tvrdil, že peniaze požičiaval na krátky čas, avšak dohoda o konkrétnom čase splatnosti pôžičiek preukázaná nebola, čo však nebráni platnosti uzatvorených zmlúv. Práve ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka počíta s možnosťou, že čas plnenia nie je dohodnutý, a keďže konkrétny čas plnenia preukázaný nebol, je namieste nazerať naň ako na „nie dohodnutý“. Súd potom správne pri posudzovaní splatnosti pôžičiek vychádzal z výzvy žalobcu žalovanému a v nadväznosti naň správne ustálil aj prvý deň omeškania a nárok žalobcu na úrok z omeškania.

24. Odvolací súd sa napokon stotožnil aj s procesným postupom súdu prvej inštancie vo vzťahu k navrhnutému dôkazu výsluchom svedkyne Mgr. W.. Žalovaný navrhoval výsluch uvedenej svedkyne. Súd prvej inštancie výzvou zo dňa 16.11.2020 vyzval právneho zástupcu žalovaného, aby zabezpečil účasť uvedenej svedkyne na pojednávaní. Súdu bolo právnym zástupcom žalovaného dňa 09.12.2020

oznámené, že navrhovaná svedkyňa sa dostaví na pojednávanie bez predvolania a na vlastné náklady, pričom svedočné si nebude uplatňovať. Takéto oznámenie je potrebné považovať za oznámenie o tom, že strana zabezpečí prítomnosť svedka na pojednávaní. Podľa § 197 ods. 2 prvá veta CSP, ak nemožno postupovať podľa odseku 1, požiada strana súd o predvolanie svedka. Pred pojednávaním konaným dňa 20.09.2021 žalovaný nepožiadala súd o predvolanie svedka. Napriek tomu, že pojednávanie sa uskutočnilo až s odstupom niekoľkých mesiacov od vyššie uvedeného oznámenia o tom, že žalovaný zabezpečí prítomnosť svedkyne, bolo povinnosťou žalovaného zistiť, či sa svedkyňa na pojednávanie dostaví a zabezpečiť jej prítomnosť, alebo požiadať súd, aby svedkyňu predvolal. Právny zástupca žalovaného až na uvedenom pojednávaní oznámil, že bude žiadať predvolať uvedenú svedkyňu. Žalovaný, ak by konal starostlivo s ohľadom na rýchlosť a hospodárnosť konania a v súlade s ustanoveniami CSP, mohol buď zabezpečiť prítomnosť svedkyne na pojednávaní, alebo požiadať súd s dostatočným časovým predstihom pred pojednávaním, aby svedkyňu na pojednávanie predvolal. Pokiaľ však žalovaný postupoval v rozpore s CSP, súd prvej inštancie správne vzhľadom na rýchlosť a hospodárnosť konania a z dôvodu koncentrácie konania návrh na výsluch tejto svedkyne zamietol. Ako už bolo uvedené, strana sporu má nielen povinnosť tvrdenia, ale aj dôkaznú povinnosť, ktorá zahŕňa nielen označenie a navrhnutie dôkazov, ktoré majú byť na preukázanie jej tvrdení vykonané, ale aj napr. zabezpečenie svedka na pojednávaní. Pokiaľ strana sporu svedka zabezpečiť nemohla, bolo jej povinnosťou požiadať súd o jeho predvolanie a pokiaľ tak neučinila, neuniesla dôkazné bremeno a musí znášať s tým spojené následky, a to aj v podobe straty sporu. Pokiaľ teda súd prvej inštancie nevykonal dôkaz výsluchom svedkyne Mgr. L.e W. z dôvodu, že žalovaný nezabezpečil jej účasť na pojednávaní, hoc bol povinný to urobiť a zároveň súdu neoznámil, že jej účasť zabezpečiť nevie a nepožiadala o jej predvolanie, postupoval správne. Nesprávny je len ten záver súdu, keď bez výpovede svedkyne predpokladal, že by nemohla vypovedať nezaujato z dôvodu jej predchádzajúceho vzťahu so žalovaným. Hodnotiť, či svedok má záujem na výsledku sporu, či je jeho výpoveď dôveryhodná a podobne možno až po tom, čo vypovedá, a to na základe vnímania jeho výpovede súdom a v súvislosti s inými dôkazmi. Predpoklad nedôveryhodnosti svedka len pre jeho vzťah k strane sporu nemôže byť dôvodom na odmietnutie vykonať takýto dôkaz. Uvedené však nič nemení na správnom postupe súdu prvej inštancie nevykonať tento dôkaz z iných, vyššie uvedených dôvodov, a zároveň na vecnej správnosti napadnutého rozsudku.

25. Napokon v prospech správnosti záverov súdu prvej inštancie o existencii pôžičiek medzi stranami sporu a ich nesplatení žalovaným vo výške súdom priznanej sumy, ako aj v prospech vyhodnotenia ako logického postupu žalobcu pri požičiavaní peňazí žalovanému opakovane bez písomnej zmluvy a v čase, keď bol v omeškani s inými pôžičkami, svedčí nepriamo aj elektronická komunikácia medzi žalobcom a Mgr. L.ou W., z ktorej vyplýva, že menovaná zisťovala u žalobcu aký je dlh žalovaného, ako aj to, že žalovaný mal veľké dlhy, a to aj voči jej osobe. Elektronická komunikácia bola predložená žalobcom, riadne vykonaná ako listinný dôkaz a žalovaný, zastúpený právnym zástupcom, mal možnosť na túto adekvátne reagovať, a to napríklad aj jej spochybnením a návrhom, aby k nej bola menovaná ako svedok vypočutá. Žalovaný však takto nepostupoval a Mgr. W. navrhol vypočuť už predtým iba k okolnostiam vzniku a obsahu dohody medzi žalobcom a žalovaným v súvislosti s obstaraním predaja bytu žalovaným. Ani z tohto hľadiska tak nebol dôvod odročovať pojednávanie a predvolávať menovanú ako svedkyňu, keď k tejto novej skutočnosti ju žalovaný vypočuť nenavrhol.

26. Civilné sporové konanie je ovládané princípom kontradiktórnosti, Obsahom princípu kontradiktórnosti civilného sporového konania je existencia práve dvoch proti sebe stojacich sporových strán s kontradiktórnym záujmom na výsledku civilného procesu. Inak povedané, žalobca a žalovaný vyvíjajú procesnú aktivitu smerom k výsledku konania, ktorý by im bol na prospech. Žalobca i žalovaný majú protichodný záujem na výsledku sporu a tomu prispôsobujú svoju procesnú aktivitu. Kontradiktórnosť v užšom zmysle znamená možnosť podrobiť procesnej „debate“ všetko, čo v konaní vyšlo najavo. Každá sporová strana má teda právo vyjadriť sa k výsledkom procesnej aktivity svojho procesného náprotivku. Kontradiktórnosť v zmysle možnosti vyjadriť sa k procesnej aktivite svojej protistrany zahŕňa tak možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, ako aj k právnej argumentácii protistrany. Pokiaľ žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie vo vzťahu k oboznámenej elektronickej komunikácii nevyvinul žiadnu procesnú aktivitu, nespochybnil ju a vo vzťahu k nej pred súdom prvej inštancie Mgr. W. ako svedkyňu vypočuť nenavrhol, nemôže sa v odvolacom konaní dôvodne domáhať spochybnenia tohto dôkazu a vypočutia Mgr. W. aj k tejto okolnosti, ako novoty v odvolacom konaní. Okrem toho aj uvedený dôkaz zapadá do kontextu ostatných dôkazov a spolu s ostatnými bez rozumných pochybností nasvedčuje správnosti záverov súdu prvej inštancie o nesplatení pôžičiek žalovaným žalobcovi, ako aj

tomu, či súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako logický, resp. nelogický postup prípadne nečinnosť tej ktorej strany sporu.

27. Žalovaný tiež v odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a súd v konaní porušil rovnosť strán. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil rozsudok, uviedol, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil, čím splnil zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. V danom prípade preto neobstojí námietka žalovaného, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný. Zo strany súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, a to k absencii riadneho odôvodnenia rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami (§ 220 ods. 2 CSP). Zároveň podľa odvolacieho súdu nedošlo ani k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď rozhodnutie súd prvej inštancie fakticky v relevantných záveroch riadne právne aj vecne odôvodnil. V konaní nedošlo ani k porušeniu rovnosti strán, ako namietal žalovaný. Skutočnosť, že sa súd priklonil k argumentácii jednej zo strán, ktorá má navyše podporu zisteného skutkového stavu vychádzajúceho z vykonaného dokazovania, neznamená, že súd porušil rovnosť strán v konaní. V predmetnej veci sa súd zaoberal tak argumentami žalobcu, ako aj žalovaného. Uvedené platí aj ohľadom odôvodnenia nevykonania dôkazu (výsluch svedkyne).

28. Pokiaľ ide o náklady spojené s uplatnením pohľadávky, tieto sú podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky. Za tieto náklady možno považovať aj predžalobnú výzvu adresovanú právnym zástupcom žalobcu žalovanému. Túto predžalobnú výzvu zo dňa 14.11.2019 žalobca v konaní predložil. Suma nákladov spojená s uplatnením pohľadávky bola vypočítaná podľa tarifnej odmeny advokáta v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu týchto nákladov bez akéhokoľvek dôkazu, že ich vynaložil, možno mu dať za pravdu, avšak aj napriek tomu je jeho námietka nedôvodná. Žalobca si v podanej žalobe uplatnil náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, avšak žalobca skutočnosť, že by uvedená suma nebola nákladmi žalobcu preto, že nepreukázal ich zaplatenie, resp. že ich nezaplatil, počas celého konania pred súdom prvej inštancie nenamietal. Z uvedeného dôvodu bolo potom potrebné považovať skutkové tvrdenie žalobcu o jeho nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky ako účinne nepopreté, ergo nesporné skutkové tvrdenie. Pokiaľ žalovaný tieto náklady v konaní pred súdom prvej inštancie nenamietal, nebol dôvod, aby bolo vykonávané dokazovanie o ich vynaložení, ktoré by aj tak bolo možné vykonať iba na návrh strany sporu a aj to len v prípade, ak by ich protistrana účinným spôsobom poprela, k čomu však nedošlo. Aj námietky žalovaného v súvislosti s nákladmi na uplatnenie pohľadávky preto vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

29. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca. Odvolací súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).